

Tre ved et bord

Af Asbjørn Aavik - "Efter påskemorgen"

To af de tre går ad en ganske almindelig landevej mellem Jerusalem og Damaskus. Den tredje indhenter dem og følger med.

De to er disciple.

Den tredje er den opstandne Jesus Kristus.

Dette finder vi nedskrevet i Lukas-evangeliet 24,13- 35. Tag dig nu tid til at læse det afsnit langsomt igennem. Under et guddommeligt lys fra oven og ved Den hellige Ånds ledelse vil der blive ret mange pauser for dig og mig. For der sker noget undervejs. Der bliver nogle stop i vor vandring, sådan som der blev det for de to, fordi den tredje indhentede dem. Ord fra Jesus, der standser os og bliver til personlig ransagelse. Påtrængende spørgsmål om mit discipelforhold til ham, der opsøger mig på ny og tager sig tid til at vandre nogle stadier sammen med mig.

De to var ikke hedninger fra grænselandet mod Tyrus og Sidon. De var heller ikke turister fra en vestlig provins i det romerske verdensrige. Det var troende mennesker. To disciple. Vi læser ud af sammenhængen, at de ikke blev regnet til de tolv. De har muligvis været blandt de halvfjerds, som Jesus sendte ud. Det finder vi heller ikke nedskrevet. Vi får navnet på den ene - Kleopas.

Netop denne baggrund gør tekstafsnittet fra vort evangelium så levende og dagsaktuelt. Det er Jesus efter påskemorgen. Det er Frelseren, der opsøger og indhenter de svigtende børn. Det er disciple med tyngende tvivl. En bedrøvet vanding på en støvet landevej. Det er hyrden Jesus, som tager sig tid til at vandre disse stadier med dem for at hjælpe, retlede, trøste og formane.

I dag er det os, han indhenter - dig og mig, der blev hans børn. En discipel, men en, som trænger til et nyt besøg af den opstandne og sejrende Jesus Kristus.

For det første er der da to ting, som særligt kendetegner disse vandrere, før Jesus indhenter dem.

Så bedrøvede ud

De standsede, da den fremmede indhentede dem, og Skriften siger, at de så bedrøvede ud.

I dag er der også meget, der bedrøver os som troende i verden. Mest er vi måske bedrøvede over os selv. Bedrøvet over, at jeg aldrig kan sejre over mine svagheder, blive bedre som kristen, være et mere lysende eksempel for de andre eller ofre mig mere i tjenesten for min Herre.

Alligevel burde der under vandringen være mere glæde over os - en slags himmelsk solskin. En sejrsgang. Ikke i hovmod og selvtilid, men i hellig frimodighed, fordi Jesus har frelst mig og løst mig fra selvlivet og det at være selvhjulpet. Burde have oplevet, at der er ny kraft at finde - en kilde, som vælder frem mod synd og al urenhed, som Bibelen siger det. Daglig renselse og tilgivelse skaber en glæde i mit hjerte, som også vil vise sig i mit ansigt. Det vil sige i den daglige efterfølgelse i Kristi spor.

Sorg kan også mærke os af andre grunde. En af mine nærmeste er pludselig taget fra mig, modgang i hverdagen, vanskeligheder på arbejdet, drilleri i skolen, fordi jeg vil være en Jesu discipel. Måske som den eneste i en hel klasse i gymnasiet.

Men du lagde vel mærke til under læsningen, at Jesus ikke bebrejdede de to det tunge, der lå over deres ansigt. Nej, han går ind imellem de to, kommer i takt med dem og begynder sin sjælesorg. Igen denne dybe og stærke bibelske sandhed - han tager sig af sine fejlende børn. Lyt bare. Tag imod tugten og trøsten. Så tørres tårer, og solskinet bryder frem - hos en discipel. Og dine ikke-troende medvandrere vil undres over det solskin, der kan ligge f.eks. over en ung, der går forbi alle jordens glædessteder.

Tresindstve stadier

Tresindstve stadier fra Jerusalem. En stadiet er 185 meter.

Denne afstand er farlig for en discipel, for et Guds barn. Muligvis vil du sige, at det er »søgt« at anvende de ord på denne måde. Men jeg gør det alligevel, fordi det i mine unge år blev en vækker for mig. Og derfor må jeg forkynde det i dag. Som ung missionær i Kina indhentede Jesus mig på min Emmaus-vej. Han gjorde det i en stærk fornyelsens vækkelse, som store dele af landet oplevede det netop da. Han begyndte at vandre sammen med mig. Mild, men stærk. Hellig, men alligevel ved min side som lille menneske i jordens vrimmel. Ved Ordet jeg hørte, ved de mange, mange blade jeg vendte i min Bibel, talte Frelseren til mig om mine tresindstve stadiers afstand fra Getsemane, fra Golgata og den sprængte grav. Discipel, troende, endda udsendt som missionær, og så alligevel denne afstand til at helligt, fortroligt samfund med Jesus.

Nu var undskyldninger lette at finde både under prædikestol og i enrum: De mange studier derhjemme. Lektier og terperi. Og nu sprogstudier i et fremmed land. Du tørrer let ind - åndelig set, desværre. Men ingen af mine undskyldninger holdt, da den stærke fornyelsens vækkelse brød ind over store dele af Kina og nåede vor missionsmark lige efter 1930 (jeg ankom i 1928). Sammen med kære kinesiske medarbejdere i evangeliets tjeneste måtte også en ung missionær ned i støvet med panden mod kirkens cementgulv til et nyt møde med Jesus, der havde bedt mig rejse til dette store, glemte folk. Det smertes at blive indhentet på den måde. Det koster ofte meget, når tresindstve stadier skal forkortes til nul.

Også mod mig var Frelseren nådig. Han sendte mig ikke hjem. I stedet gav han mig over 40 år i et folk, jeg kom til at holde af og blev bundet til for livet.

Dette er Jesus efter påskemorgen. Det er Tomas og Peter. Det er elleve, som har lukket sig inde af frygt for mennesker og pludselig oplever, at Jesus står midt iblandt dem, løfter hænderne og velsigner dem. I stedet for at sende dem tilbage til båd og garn, til plov og spade tager han sig af dem, trøster, hjælper og skaber nyt mod for en evangeliets verdens erobring.

Hvad med dig, der læser dette?

Det begyndte så stærkt og rigt i en ungdomsvækkelse eller i »rnidalerens« stærke år. Du var i Jerusalem. I dag er du ude i en radius på 60 stadier. Der sker din åndelige vandring. Muligvis med et bedrøvet sind. Eller du vandrer bare videre i forlængelse af denne radius. Det registreres i Himmelen og mærkes efterhånden tydeligt i din menighed, den forsamling, som var din glæde. Stands et lille øjeblik. Jesus kan ikke glemme dig. Han går omkring som dengang mellem påske og himmelfarten for at tage sig af sine fejlende børn. Hyrden Jesus er villig til at gå de ti tusinde stadier helt ud for at redde dig tilbage til et helligt og fortroligt samfund.

Uklare øjne

Ja, sådan er det gengivet i min kinesiske bibel. I vor bibel står der, at deres øjne holdtes til, så de ikke kendte ham.

Der er en sammenhæng mellem 60 stadier og uklare øjne. På afstand bliver alt uklart og tåget. Og i sammenhængen her: Vi ser ikke Jesus tydeligt i hans fornedrelse, lidelse og død. Offerlammet. Golgata ligger i tåge. Korset skimtes ikke. Desuden får man et uklart syn på sig selv: Jeg er nu ikke værst. De fleste i flokken af kristne er som jeg. Hverken bedre eller værre. Det er det mål, vi bruger efter de 60 stadier - og ud mod de 100 ...

En discipel med uklare øjne.

Discipel

Det skulle vel ikke være dig - du, der læser dette. Bogen er i grunden sådan helt tilfældigt havnet i dine hænder. Og Jesus indhenter dig netop nu.

Genkender du ham? Den frelser, du levede så nær i de første unge år. I vandrede sammen i hellig fortrolighed. Ikke så meget som en stadie skilte dig fra hans kors. I dag er det muligvis ti gange tresindstyve stadier. Men han har ikke glemt dig. Det var heller ikke ham, der lagde afstand mellem jer, sådan at dit åndelige syn blev tåget og uklart. Du gled på en mærkelig ubevidst måde ind i en tåge og afstand, fordi verden trak i dig. Og så var du ung og stærk - du ville gerne i de korte livsår tage nogle glæder med, som tronen i det høje bedrøves over.

Med uklare øjne og 60 stadiers afstand fra Jerusalem bliver vidnesbyrdet borte. Du oplever intet i et Jesus-samfund, derfor er der heller ikke noget at dele med de andre, der hvor du er discipel. For navnet bærer du fortsat. Bibellæsningen er blevet et arbejde. Ved de små hverdagsafteners bedemøder i kirken eller missionshusets lille sal er din plads tom.

Det er længe siden, du nærmede dig Getsemane. Andre steder med liv, lys og underholdning trækker stærkere. Frelserens nat bliver uklar og fjern, fordi du er fjern. Du ser ikke længere skikkelsen mellem oliventræerne. Den skikkelse, der ikke blot knælede, men faldt til jorden. Den skikkelse, der måtte råbe: »*Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig* «.

På 60 stadiers afstand kan ingen discipel se de spidse torne i den krans, en romersk soldat flettede til hans pande. Det var dine torne-ikke mine. Vi er heller ikke nær nok til at se, hvor grove de lange nagler er, som bøddelen slår igennem hænder og fødder, før korset rejses og kiles fast i Golgataklippen. På mine 60 stadier opfatter jeg heller ikke hans smertens udbrud: »*Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?*« Jeg hører heller ikke hans sejrsmål, når jeg er på afstand: »*Det er fuldbragt!* «

Og resultatet?

Med uklare øjne og på de 60 stadiers afstand oplever jeg ikke længere min første åndelige smerte - det, der greb mig så stærkt, da jeg nærmede mig Getsemane og korset. Så svinder også omsorgen for mit eget åndelige liv. Og dermed også omsorgen for byen, egnen, for verden - missionsnøden. I forlængelse af de 60 stadier bliver missionsofferet bare mønter. Et missionskald dør.

Missionsaftenen bliver til noget, der bare skal overstås. Man bliver glad, når der kommer noget andet i vejen, der giver en gyldig grund til at blive hjemme.

Da er du ved advarselsskiltet, som en engel har sat op ved de tresindstyve stadiers afstand.

Men så sker der noget. Jesus kom hen til dem og fulgtes med dem (Luk. 24,15). Jesus kunne have valgt en anden vej, andre stier. Have sagt til sig selv: - Lad bare de to famlende og tvivlende disciple fortsætte til Emmaus. De tror jo ikke de vidner, der fortalte dem, at jeg lever og at jeg viste mig for dem. Sådanne disciple kan aldrig blive stærke og frimodige vidner. Jeg opsøger nogle andre. Jeg tager stien til Betania.

Nej, sådan er Jesus ikke.

Netop disse to indhenter han. Og tager sig tid. Samtalen går over mange stadier, og der sker noget.

Klare øjne

- *Da åbnedes deres øjne, og de kendte ham ... (Luk. 24,31)*

Hvordan?

Jo, Jesus kom nær til de to, fulgte med dem. Og efter at han pludselig er blevet borte igen, ser de to på hinanden:

- *Brændte ikke vort hjerte i os, mens han talte til os på vejen og lukkede skrifterne op for os?* (Luk. 24,32)

Det uklare åndelige syn forsvandt, da skrifterne blev åbnet. I dag ville vi sige Bibelen. De to er tilhørere til en »vandreprædiken« over mange stadier. Og det, Jesus specielt understreger, er, hvad skrifterne vidnede om ham. Og en eftermiddag som denne i deres århundrede vil det sige Det gamle Testamente. Løfterne, fremtidsvisionerne om Lammet.

Det var altså *Ordet*, der gjorde sin gerning. Dette at løfterne nu var opfyldt ved Jesu Kristi død og soning. Og det er sand opvågning og fornyelse. Ved at læse Bibelen i enrum, ved at lytte på en kirkebænk, missionshusstol eller ved et lille stuemøde, bliver vi sønderknust og dømt. I denne sønderknuselsens nød leder Den hellige Ånd os frem til nådestolen hos Jesus Kristus til opgør, tilgivelse og fred på ny til en hjælpeløs discipel.

- *Kan nogen krybe i skjul, så jeg ikke ser ham? lyder det fra Herren. Er det ikke mig, der fylder himmel og jord? lyder det fra Herren ... Hvad har strå med kerne at gøre? lyder det fra Herren.*

- *Er ikke mit ord som ild, lyder det fra Herren, og som en hammer, der knuser fjelde?* ([Jer. 23,24,28 og 29](#))

En hammer, der knuser fjelde.
Er mit ord ikke som en ild ... ?
Hammer og ild.

Noget må knuses. Andet må brændes op. Så radikalt er et nyt møde med Jesus, når han begynder at vandre sammen med et af sine børn, der åndeligt set er i fare - tresindstyve stadier fra jerusalem.

Med de lige citerede ord fra Jeremias, begyndte en stærk fornyelsens vækkelse over vor (Norsk Luthersk Misjonssambands) gamle missionsmark i Kina - nævnt i forordet i denne bog. Strå begyndte at brænde.

Når ilden og hammeren så havde gjort sin gerning, og forsamlingen lå sønderknust og hulkende for Herrens åsyn i bekendelse og opgør, fik evangeliet lov til at lyde klart, rent og vidunderligt til lægedom. Nådens salve til dybe sår. Der blev forløsning, lovsang, tak og hellig tilbedelse.

Vi oplevede dette stærke ord:

- *Så Siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er »Hellig«: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live.* ([Es. 57,15](#))

Disse stærke ord fra Herren gennem profeten Esajas har fulgt mig lige fra den unge opvågning i Kina under den fornyelse, Gud gav mig lov at opleve.

To steder bor den Almægtige:
I det høje og hellige ...

Der må jo være både højt og helligt, der hvor han har sin bolig. Udskilt og højt hævet over alt og alle. Men samtidig siger Ordet, at han vil bo hos os. Tage bolig hos sit barn på jorden. Gøre mit hjerte, mit legeme til en tempelhal, en tronsal. Eje mig, bestemme over mig. Fastsætte kurs og retning. For til sidst at bjærge mig hjem til sin egen herlighed ...

Medvandrer - byd ham op ad trapperne i dag! Luk ham ind. Luk alle døre op. Han kommer fra Golgatas sprængte grav. Han er sejrherre. Han ønsker at rydde op hos dig og mig. Få alt urent bort, alt, hvad der hindrer ham i at herliggøre sig selv i vore liv, hindrer ham i at åbenbare sin almagt og rejse sin trone i vore liv. Alt begynder i et nyt møde med ham efter nogle stadiers vandring. Når han åbner Skrifterne frs os. Når vore åndelige øjne bliver virkelig åbne, og hjertet begynder at brænde.

Netop nu indhenter han dig.
Vil du byde ham ind?

En ting er at begynde på vejen til Paradis, en anden er at nå frem. Det ved Jesus. Derfor opsøger han os atter og atter. Somme tider i ensomhed på knæ med min Bibel. Andre oplever besøget i en stærk vækkelse i by eller på land. Al sand vækkelse bliver altid til fornyelse for Guds folk. Jesus vil redde os hjem.

Nærhed

Tresindstyve stadier bliver til en håndsbredde mellem stole ved et bord i et hjem, hvor dørene er slået op for Jesus. Da begynder han at give. Brudt brød deles ud. Først en vandring i tvivl, sorg og bedrøvelse. Tre sammen. Midterst er det Frelseren. Der lyttes nogle stadier. Så har det hjulpet. Øjnene åbnes og bliver klare. Projektørlys over Golgataprofetierne. Og nu bare en håndsbredde eller to mellem hænder, der giver, og discipelhænder, der tager imod. Nærhed. Fornylelse. Varme.

Ja, varme.

Vore kristne lande i Vesteuropa, den verden, der fik evangeliet først, bliver koldere år for år, når det gælder levende og stærkt kristenliv. Vi giver efter for tidens tryk og påvirkning. Vi smittes af den. Langsomt over årtier. Vi omformes ubemærket. Males i tidens kværn. Vi er her, men er blakkede og kraftløse, betragter Ordet og vor hellige bekendelse med uklare øjne. Tresindstyve stadier fra Jerusalem bliver alt uklart. Sammenblandet.

Profetens ord er stadig aktuelt:

- *Dit sølv er blevet til slagge, din vin er spædet med vand.* ([Es. 1,22](#))

Vor eneste redning er - besøget. Dette at Jesus indhenter os ude ved de farlige tresindstyve stadier. At vi kommer ind i vækkelse og fornyelse. Opgør og udfrielse. Bøn født af nød. Hengivelse i forbøn. Trang til at vidne.

Der står om disse to disciple: - De brød straks op og vendte tilbage til Jerusalem ([Luk. 24,33](#)).

Nu var det jo sen aften, ja, måske allerede nat. Tresindstyve stadier uden gadelys. Der var ingen bus eller taxa. Der var sand og sandaler. De kunne jo have ventet, til det blev morgen og lys dag. Nej, det kunne de ikke. De måtte dele den vidunderlige oplevelse med andre. I den sene nat fandt de frem til discipelflokken i Jerusalem.

Her ligger nok hemmeligheden til vækkelse, til evangeliets sejrsgang i mit fædreland og ud til jordens yderste grænser. Der sker altid noget, når Jesus igen indhenter disciple, der på en eller anden måde har fået radiusafstand til Golgata på tresindstyve stadier eller mere. Når den opstandne kommer op ad trapperne og sætter sig ved mit bord. Der sker noget, når nærhed afløser afstand. Når Herren gæster os, kommer os nær i en fornyelse, må vi dele det med andre. Da fyldes den lille sal ved bedemødet før mødet i den store sal. Da ligger der åndsmagt over prædikestol og vidnemøde. Da fyldes offerkurvene.

Men det begynder måske med to eller tre.

I efteråret 1982 oplevede en lille by i Agder en gennemgribende vækkelse. Det lille missionshus var forfaldet gennem årene. Ingen tænkte på at reparere det. Det blev så sjældent brugt. Men i den lille sal blev der i mange vintre fyret op en aften om ugen. To-tre, somme tider fire mødte op for at bede. Disse var indhentet og havde mødt Jesus på ny. De havde fået en stærk nød for deres egn.

Gennem flere vintre og lyse sommeraftener blev døren til den lille sal låst op og låst sent igen. Og så svarede Herren med en gennemgribende fornyelse over de troende i byen og med vækkelse over mange, der stod helt udenfor.

Et af resultaterne?

Dette: Nu står missionshuset nyrestaureret og smukt i byen. Ikke ved formaninger. Ikke ved påmindelse fra nogen. Nej, Herren havde indhentet sine sløve disciple tresindstyve stadier fra Golgata, fornyet dem, rensat og tændt brand i deres hjerter. Uklare øjne var blevet åbnet. Så en dag kunne der

ligge 20.000 kr. på lederens bord. En anden dag 10.000 - eller tre gange dette beløb.
Det kunne vi læse om i bladene. Og det stadfæster de sandheder, vi her taler med hinanden om.
Jesus er den samme i dag.
Fra den lille sal ind i en nyrestaureret stor sal. Resultatet af besøg - for nogle ude ved den sidste stadié af de tresindstyve.

Højsædet

- Da han brød brødet ... ([Luk. 24,35](#)).
Det skulle en gæst ikke gøre.

Efter jødernes tradition var det hjemmets overhoved, der skulle udføre denne handling. I dette tilfælde Kleopas eller den navnløse medvandrer.
Så lærer vi noget her:

Først noget om Jesus. Han tiltvinger sig ikke adgang. Ordet fortæller, at han lod som om han ville gå videre (vers 28). Han ønskede sikkert ikke noget mere end at blive budt ind - komme de to endnu nærmere og dele noget med dem i enrum.
Det er disciplen, der må indbyde - åbne døren.

For det andet: Der ligger en risiko i det at få besøg af Mesteren ude på vore tresindstyve stadier. En fare ved at han standser ved vor dør, og vi indbyder ham. Risiko?!
Du studser.

Jo, denne: Han indtager højsædet! Han ønsker ikke at være gæst i nogen forsamling eller noget hjem eller hjerte. Nej, der hvor der åbnes for ham i sønderknuselse, opgør og renselse, går han lige til højsædet. Der er hans plads. Frelseren, mit eneste håb i liv og død, er også konge. Derfor tager han heller ikke imod noget mindre end højsædet - tronen.
Ikke for at herske, men vejlede.
Husbond!

Jesus gav sig selv denne titel ([Matt. 20,1](#)).
Os andre i efterfølgelsen kalder han arbejdere. Så er vi rigtig placeret i forhold til højsædet.

- Husk du er soldat!

Det lød over telefonen fra bestyrelsens formand mellem jul og nytår. Jeg var hjemme i Norge mellem to perioder i Asien. Jeg var lige kommet hjem fra en prædikerejse nordpå i landet.
Hjemkomsten til Oslo skete lige før juleaften, da jeg var forsinket på grund af vækkelse, hvor jeg havde været. Jeg glædede mig til også at fejre nytår med min familie.

Men nu var en af missionens ledere blevet syg. Han skulle have talt ved dette specielle nytårs møde.

- Du må rejse i stedet, Aavik.

Der blev vist en lille pause i telefonen. Jeg var ung. De små børn omkring mig ved telefonen var glade for, at far var hjemme igen. Det var i den pause, det kom klart og tydeligt fra den anden ende af tråden: - Husk du er soldat!

Jeg var bedrøvet, bestemt ingen helt. Og med mange spørgsmål: - der er vel andre, der kunne ... ?
Denne leder er forlængst borte - hjemme hos Gud men budskabet til mig over telefonen har fulgt mig lige til i dag. Det hjalp mig til at falde til ro i tjenestestolen ved husbondens langbord. Højsædet blev trukket lidt frem den dag. Tjenersædet fandt også sin plads. Lydighedsforholdet til Mesteren blev lidt klarere. Forsagelsen og troen - som vi er døbt til og i det mindste jeg som fjortenårig blev konfirmeret ind i glemmer vi dem i dag?

Troen taler vi meget om.

Om forsagelsen meget, meget lidt. Desværre.

I mange troendes liv har Jesus blot fået en skammel lige inden for vor dør. Det kan være godt at have med, hvis der skulle ske noget, så vi får brug for ham. Men højsædet vil vi selv beholde. At blive indhentet af Jesus i tresindstyve stadiers afstand fra Golgata indebærer også, at han og jeg bytter plads. Han indtager højsædet. Jeg skammelen.

Brødet

Men soldateropgaven, tjenervejen, er ikke det første. Heldigvis begyndte det ikke der, men med dette:

- De genkendte ham, da han brød brødet (vers 35).

Før han sender ud, deler han ud. Deler brød ud.

Ære være Faderen, Sønnen og Ånden for det.

-Han, som mætter din sjæl ([Salme 103,5](#)).

-Du dækker bord for mig ([Salme 23,5](#)).

Efter dette nådemåltid haster de to af sted. Husbond og tjenere. Sådanne disciple kan tiltagende nat og mørke ikke holde tilbage.

Købe

Dette med åndeligt åbne øjne har noget med Johannes' Åbenbaring at gøre. I brevet til menigheden i Laodikea læser vi:

- Derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar, og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se. ([Johs. Åb. 3,18](#))

Købe salve til øjnene ...

Læser vi hele dette brev, opdager vi, at menigheden havde uklare åndelige øjne.

Men købe? Bibelen siger jo, at alt er frit og gratis. Det er bare at komme og tage imod.

Sælge - købe.

Disse to ord bruger Jesus, når han taler til folket om at omvende sig, blive frelst og komme ind i hans følge.

- Med Himmeriget er det ligesom med en købmand, der søgte efter skønne perler; og da han havde fundet en meget kostbar perle, gik han hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den. ([Matt. 13,45-46](#))

Vi lægger nøje mærke til Jesu ord her. Han siger om købmanden, at han søgte. I åndelig tale ville vi vel i dag sige, at han var vakt - var et søgende menneske. Det er vigtigt at lægge mærke til. For først da er man villig til at betale eller ofre noget.

Det hænder af og til, vi læser eller hører ord som dette: - Det kostede denne kvinde eller mand meget at overgive sig til Gud.

Det kostede. Eller: - Det blev dyrt for denne broder at vende tilbage til Herren.

Ude på missions markerne kan vi opleve dette meget konkret, når vi står rundt omkring et bål på den åbne gårdsplads i hjem, hvor familien har overgivet sig til Gud. Det er mange generationers afguder, der går op i luer. Og det koster meget for denne familie, der har ansvar for slægtssammenhængen netop i denne time, men alle er klar over, at de må.

For dig, der er et søgende og længtende menneske, er det andre ting. Du er ganske klar over, hvad det er - for at blive i billedet fra missionsmarken - der må kastes på bålet. Det skal koste noget fra vor side. Ellers bliver den åndelige fødsel uden veer, og det nye liv, om der er noget nyt liv, vejt og farveløst som et forårsskud i en mørk kælder.

Den samme lov gælder for en discipel ude på de tresindstyve eller måske hundrede stadier. I et nyt møde med Jesus, når han indhenter os, kommer det altid til et opgør med fortiden. Helt konkret: Gammel gæld jeg må betale, mennesker jeg må opsøge og bekende synd for. Det kan også være et opgør med landets myndigheder for at få fred i sjælen og håb om evig salighed.

Den slags koster! Men det er ikke betaling for frelsen, for syndernes tilgivelse. Alt det blev klaret af Jesus på Golgata. Men en missionær, som har oplevet de dybtgående vækkelser i østen, undrer sig undertiden herhjemme. Ved mødet lyder der en indbydelse til at komme frem og overgive sig til Jesus. Det har jeg selv gjort. Da smerter det dybt at se ældre og unge stå der uden en tåre over sig selv.

Nu ved jeg godt, at »tårer kan ej frelse«, men skatten er gemt i en mark, sagde Jesus. Og ofte må der graves dybt både i min fortid og nutid i bekendelse og opgør, før jeg favner denne skat. Nogle graver den også ned igen. For det er en perle, siger Jesus. Og den skal være til pryde - funkler klart på vort bryst. Det kan tit og ofte koste ganske meget. Perlen er bekendelse. I et kristenliv levet for Herrens åsyn, funkler og stråler den. Ude omkring de tresindstyve stadier har den tabt sin glans. Den begyndte at stråle igen ved et bord, hvor Jesus brød brødet. Ordet, da Herren udlagde skrifterne, tændte en ild hos de to disciple, så afstanden til korset blev afkortet til en håndsbredde. For denne hellige ild strålede perlen op igen. Den lyste under de tresindstyve stadiers hastige gang tilbage til Jerusalem, og i nytændt glans i et stærkt vidnesbyrd blandt de elleve.

- Hid alle, som tørster, her er vand, korn, I, som ikke har penge! Køb korn og spis uden penge, uden vederlag vin og mælk. (Es. 55,1)

Køb uden penge.

Et paradoks.

Men dette er evangeliet om frelsen. Når vi kommer til Jesus første gang og senere i vort daglige komme under vandringen mod Paradis. Fra vor side skal det koste noget at komme gennem den trange port. Ligeledes når Herren indhenter os i en vækkeisens fornyelse. Manden solgte alt og købte perlen - skatten! Sådan sagde Jesus.

(Fra "Efter påskemorgen - Jesus møder sine svigtende børn"- af Asbjørn Aavik -Dansk Luthersk Forlag 1985 - Shafan 13-03-13)